

til at lufte sig lidt ovenpaa den megen Latter og de mange stærke Drikke. Saa spejlede han sig et Øjeblik i et Butiksvindu og gik langsmed Kanalen op mod Højbro.

Det var i den Time, da Solskæret glider op over Tagene og gløder paa Helligaandskirkens Spir samtidig med, at Aftenlivet allerede rører sig livligt nede i Gaderne mellem de oplyste Butiker. Ude paa Torvet var der endnu næsten daglyst. Her hoppede Spurvne omkring og pillede i Gadeskar-net, og de nytændte Lygter brændte med en bleg, aandeagtig Flamme bag Glas, hvori Solnedgangsskæret flimrede. Per gik langsomt ind gennem Østergade, hvor der var fuldt af Folk. Synet af de mange Mennesker gjorde ham lidt melankolsk. Trods Aftenkulden og de røde Næser bølgede der Foraar gennem Luften. Man kunde se det paa de Unges Øjne og høre det paa Stemmerne, der var fyldte af Forventning. Udenfor Dameskrædernes store Vinduesudstillinger stod Folk i Klynger for at betragte de nye Foraarsmoder. Og alle Modeherrerne bar Violbuketter i Knaphullet.

Per var kommen til at gaa bagved et Kærestepar, der gik saa tæt ind til hinanden og bevægede sig saa rytmisk, som om de var sammenvoksede fra Skulder til Hæl. Han betragtede den unge Piges Øjne, der hang ved den Elskede i en egen lystig Tilbedelse; og han tænkte paa den foregaaende Nats Glæder og blev mere og mere forstemt. Han kunde ikke lade være med at ærgre sig over, hvad han nu rent ud kaldte sin enfoldige Forargelse. Han mindedes navnlig een Ting, der nu helt forsonede ham med den elskovsglade Frue; det var den Maade, hvorpaa hun havde tildækket Barmen, da han var ved at gaa. Det havde i Grunden været næsten rørende. Og disse Roser paa Neergaards Kiste. — Hun maatte jo altsaa virkelig have elsket ham. Hvad var der i Grunden at oprøres over? Livet tog nu engang ikke smaalige Hensyn. Det krævede at røre sig, og hvor det rejste sig i sin Vælde, sprængte det alle Vedtægter. I Virkeligheden var der snarest noget ophøjet, noget næsten religiøst betagende ved en saadan ubetvingelig Elskovsdrift, der overvandt alle Hjertets Smaafornemmelser, ja selv Dødens Uhygge. En saadan uforfærdet altforglemmende Hengivelse til Naturen var maaske netop Livets højeste Udtryk. De „Mørkets Magter“, han havde rystet for, da han stod foran hendes Seng og trods sine Samvittighedskvaler endnu følte sig mægtig hendragen til